

KĀ BITĪTES GUDRĪBU MĀCĪJĀS

KLAUSIES PASAKU ŠEIT

Šī ir pasaka par bitīti **Jā**. Mazliet neierasts vārds, bet viņu tik tiešām tā sauca.

– Vai draudzēsimies?

– Jā!

– Vai parādīsi skaistākos pļavas ziedus?

– Jā!

Tu jau saprati – bitītei šis vārds tika dots, jo viņa gandrīz vienmēr teica: – Jā!

Kādu dienu bitīte **Jā** nolaidās uz nupat atplaukuša magones zieda. Viņa paspēja tikai vienreiz noplivināt spārniņus, kad pavisam tuvu izdzirdēja draudzīgu balstiņu sakām: –

Sveika! Mani sauc **Nē**, un man arī ļoti patīk šī koši sārtā magone.

– Jocīgs vārds, **Nē**. Kāpēc tevi tā sauc? – bitīte **Jā** domīgi jautāja.

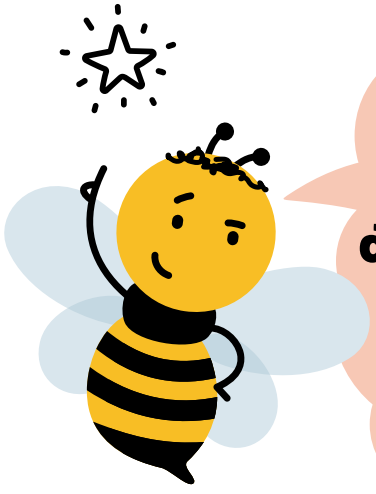
– Tāpēc, ka es bieži saku **Nē**. Piemēram, vakar. Kāds svešs Sienāzis ar slaidu lēcienu piezemējās man blakus un skaļi noprasīja, vai parādīšu, kur šajā pļavā dzīvo mazās bitītes. Es, ne mirkli nedomājot, viņam teicu: – **Nē!**

– Kāpēc? Tas nebija draudzīgi! – sašutusi iesaucās **Jā**, kura skaidri zināja, ka būtu laipni Sienāzim parādījusi īsāko ceļu uz savu .

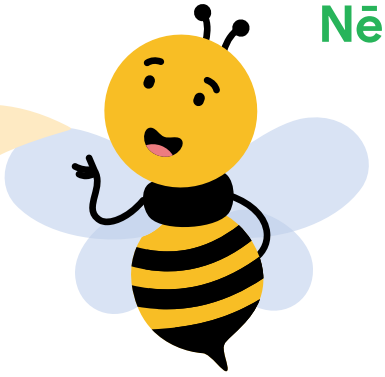
– Padomā pati! Kāpēc gan Sienāzim ir jāzina, kur dzīvo mana saime?

Jā mirkli padomāja. – Varbūt viņš grib ar tevi draudzēties? Un tagad viņš ir palicis pavisam viens. Vientuļš, – **Jā**, to sakot, teju vai ieraudājās.

– Muļķības! Mēs varam parunāties un uzspēlēt kādu spēli pļavā. Un, ja kādreiz kļūsim draugi, tad arī ielūgšu viņu ciemos. Savu mājvietu es kuram katram neizpaužu. Vispār man liekas, ka es esmu gudrāka par tevi, –

Nē lepni piebilda.

– Nekā nebija! Es esmu gudrāka, jo esmu draudzīga un uzticos citiem, –

dedzīgi atcirta bitīte **Jā**.

Šajā mirklī uzpūta atspirdzinošs vējiņš un viegli iešūpoja Magoni, uz kuras abas bitītes sēdēja.

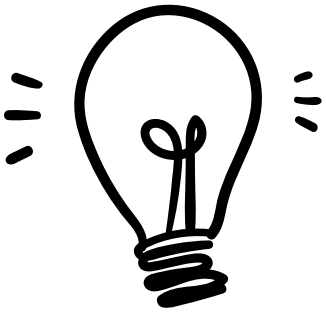
– Ak, jūs mīļās zumētājas, – ierunājās **Magone**. – Jūs abas esat gudras. Bitīte **Jā** zina, cik svarīgi ir būt draudzīgai. Savukārt bitīte **Nē** zina, cik svarīgi ir sevi pasargāt. Taču ar to vien nepietiek.

Abas saskatījās un izbrīnā sapurināja spārniņus.

Magone lēnām turpināja:

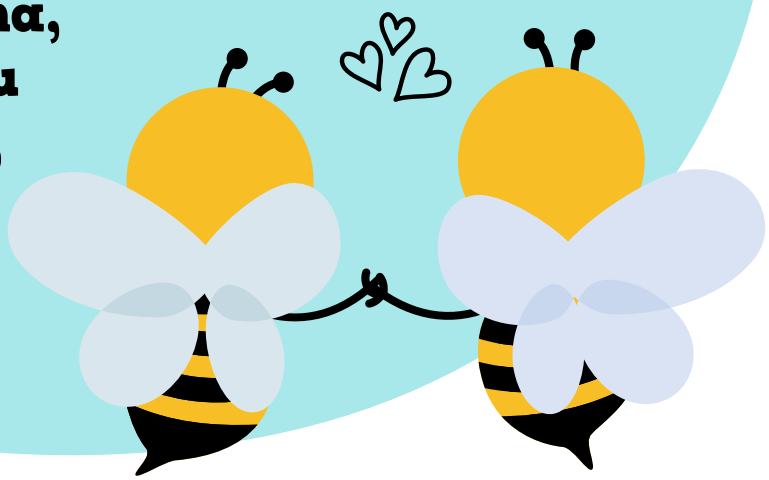

– Ir vēl kāda svarīga gudrība – vienmēr vispirms padomāt.

Šos vārdus **Magone** izteica īpaši uzsvērti, lai mazās bitītes saprot, ka šī ir ļoti svarīga lieta.

– Jūs taču zināt, ka mūsu pļavā dzīvo ļoti dažādi kukaiņīši – daži no tiem ir jūsu draugi, daži ir kaimiņi, bet mūsu košie ✿ pievilina arī svešiniekus – gan labus, gan ar ļauniem nodomiem. Un tieši viņi reizēm grib iepazīties un uzsāk sarunu, piemēram, vai pateiksi, kur rīt uzplauks skaistākā margrietiņa, kur nolikta tauriņu mājas atslēdziņa, kā iekļūt spārīšu skolā un citus.

– Bet ko tad darīt? – jautāja bitīte Jā.

– Es jau teicu: vispirms padomāt!

Vai es pazīstu šo kukaiņīti? Kāpēc viņš uzdod man šos jautājumus?

– Bet, ja nu svešinieks ir kāds tauriņu ģimenes radinieks, tad taču var atbildēt? – Jā tūdaļ vēlējās noskaidrot.

– **Nē**, ja vien tu neesi pavisam droša, ka svešinieks nemelo, – pārliecinoši atbildēja Nē.

– Nē šoreiz ir taisnība, – turpināja Magone. – Ja neesi pārliecināta, labāk pajautā palīdzību gudrākām bitēm, nekā atbildi un nonāc nepatikšanās.

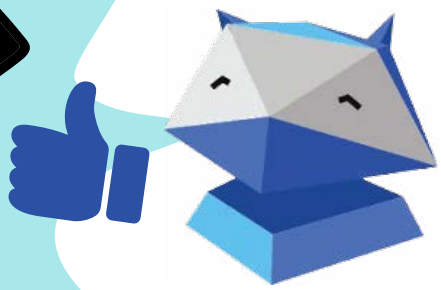
– Šī nu gan ir jocīga diena. Līdz šim man šķita, ka svarīgākais ir būt draudzīgai. Tagad sanāk, ka vēl ir jābūt apdomīgai, – noteica Jā.

– Piekrītu, diena tiešām izvērtās pavisam neparasta, – turpināja Nē. – Es līdz šim skandināju tikai **Nē**, bet, iespējams, ka varēju daudziem palīdzēt.

Bitītes pateicās Magonei par doto padomu un devās prom. Kopš tās dienas pļavā viņas sauca par gudro Jā un gudro Nē. Ikreiz, kad viņas lidoja gar koši sarkano Magoni, tā šalca vējam līdzi:

– Gudrība sākas ar īsu pārdomu mirkli –

kam stāsti, ko stāsti un kāpēc stāsti?

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

IETEIKUMI PEDAGOGAM

Pirms pasakas klausīšanās

1. Iepazīstiniet bērnus ar pasakas nosaukumu, lūdzot prognozēt, par ko būs pasaka. Var izveidot prognožu sarakstu, apkopojot bērnu atbildes uz šādiem jautājumiem:
   - cik bitītes darbosies pasakā?
   - kur notiks darbība?
   - kā bitītes mācīsies gudrību?

   Pēc pasakas klausīšanās atbildes tiek salīdzinātas ar dzirdēto tekstu, novērtējot prognožu pareizību.
2. Sarunājiet, ka brīdī, kad pasakā izskanēs vārds "bite", bērni ar kustībām to atdarinās. Brīdī, kad izskanēs vārds, kas saistās ar gudrību, bērni pieliks abas rokas pie galvas. Uzdevumu var variēt – brīdī, kad izskan vārds "bite", klusi dūcot.

Klausīšanās laikā

1. Ja bērniem ir grūti noturēt uzmanību, klausieties pasaku, dalot to fragmentos. Pēc katra fragmenta pārrunājiet dzirdēto, zīmējot kopā ar bērniem pasakas galvenās norises, lai palīdzētu izprast teksta struktūru, notikumu gaitu. Pirms nākamā fragmenta klausīšanās pajautājiet: "Kas, jūsuprāt, notiks tālāk?"
2. Skolotājam rokās ir burvju nūjiņa, kas var pārvērst bērnus pasakas tēlos. Kad skolotājs, pasakai skanot, vērš nūjiņu pret kādu no bērniem, tas sāk ar ķermeni, mīmiku atdarināt konkrēto pasakas tēlu, tā emocijas. Vienlaikus var "noburt" vairākus bērnus.
3. Skolotājam rokās ir neredzams fotoaparāts, kas, pasakas fragmentam izskanot, iemūžina dzirdēto notikumu. Par fotogrāfijas varoņiem kļūst bērni, attēlojot dzirdēto situāciju sastingušā kadrā.

Pēc pasakas noklausīšanās

1. Bērni pilda uzdevumus darba lapā.
2. Skolotājs min teikumus, bērniem jāatceras, vai šāds teikums bija vai nebija pasakā.

   Vai draudzēsimies?

   Vai es esmu skaists suns?

   Vai parādīsi skaistākos pļavas ziedus?

   Kāpēc gan Sienāzim ir jāzina, kur dzīvo mana saime?

   Kāpēc gan krokodils ar mani negrib draudzēties?

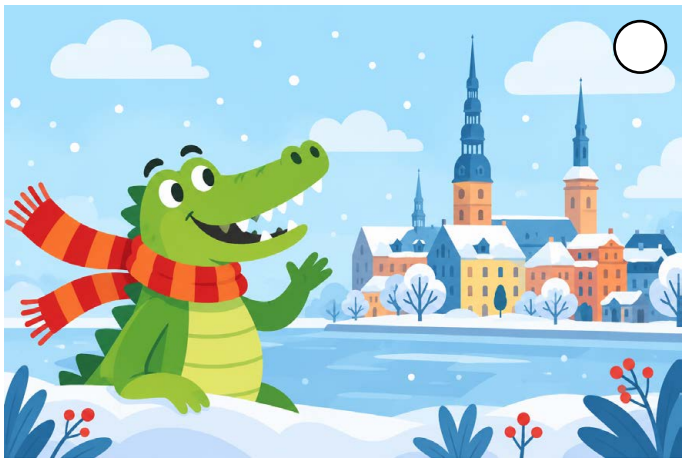
   Ir vēl kāda svarīga gudrība – nekad nevajag domāt ar galvu.

   Ir vēl kāda svarīga gudrība – vienmēr vispirms padomāt.
3. Intervija TV ar kādu no pasakas varoņiem, precizējot tā darbības, nolūkus pasakā. Par intervētāju var kļūt gan skolotājs, gan bērni.
4. Bērni iemācās precīzi atkārtot teikumus **"Vai es pazīstu šo kukainīti? Kāpēc viņš uzdod man šos jautājumus?"**. Saruna par konkrēto teikumu nozīmi pasakā un bērnu dzīvē.
5. Saruna par pasakā ietverto mācību – dalīties apdomīgi ar privātu informāciju. Lai palīdzētu bērniem izprast šīs mācības nozīmi, tiek izmantotas situācijas no pasakas. Piemēram, kas notiktu, ja visi zinātu, kur mēs dzīvojam; kas notiktu, ja svešinieks zinātu, kur stāv mājas atslēgas; kas notiktu, ja visi zinātu bērnudārza vārtiņu kodu u.c.
6. Kustību rotaļa "Kāpēc?". Bērni brīvi pārvietojas pa telpu, skolotājs ir viens no dalībniekiem. Skolotājs uzdod bērniem jautājumus, taču nosacījums ir neatbildēt uzreiz. Bērnam ir 5 reizes klusībā pie sevis (vai skaļi) jāpasaka vārds "kāpēc", tikai tad jāsniedz atbilde. Ja bērns atbild uzreiz, tas kļūst par nākamo spēles vadītāju. Pēc spēles kopīgi pārrunājiet gūto mācību.

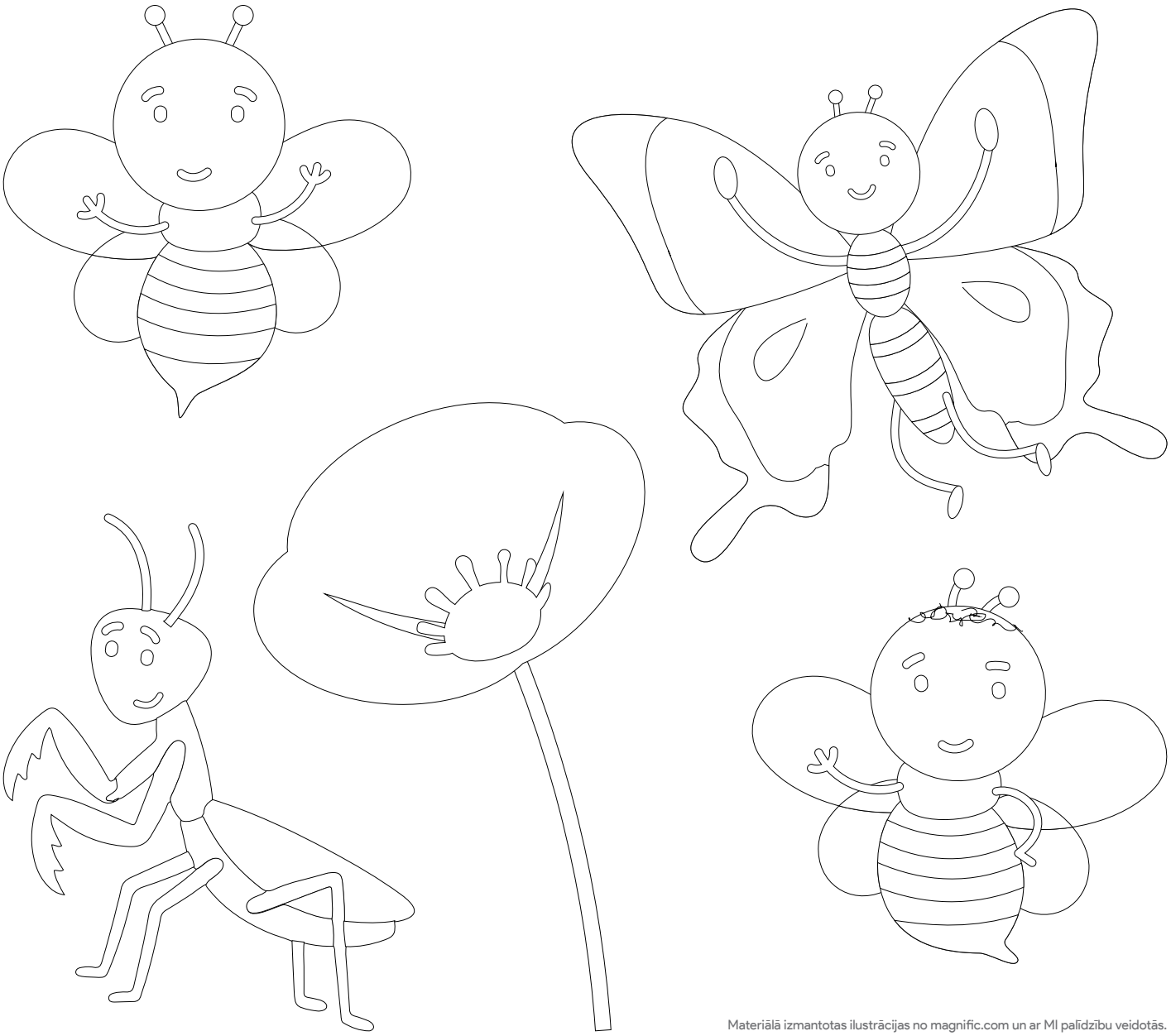
DARBA LAPA

1. Apskati attēlus!
   Kurš no tiem atbilst pasakai? Atzīmē!

2. Izkrāso košās krāsās tos pasakas varoņus, kuri pasakā runā, savukārt pelēkā krāsā tos, kuri tiek minēti, bet nerunā.

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

DARBA LAPA

3. Savelc pasakas galveno varoņu vārdus!

4. Apvelc, kuru informāciju nedrīkst izpaust svešiniekam!

Manas mājas adrese

No kā es baidos

Mans datorspēles lietotājvārds, parole

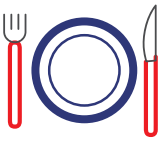
Informācija par draugiem - telefona numurs, foto, adrese

Mana mīļākā filma

Mans mīļākais ēdiens

Mana mīļākā mūzika

Mana mīļākā grāmata

Mans telefona numurs

Par ko es bēdājos

Mans mīļākais sporta veids

Vecāku un draugu telefonu numuri

Manu zīmējumu foto

Informācija par manu veselību

Manu pulciņu grafiks

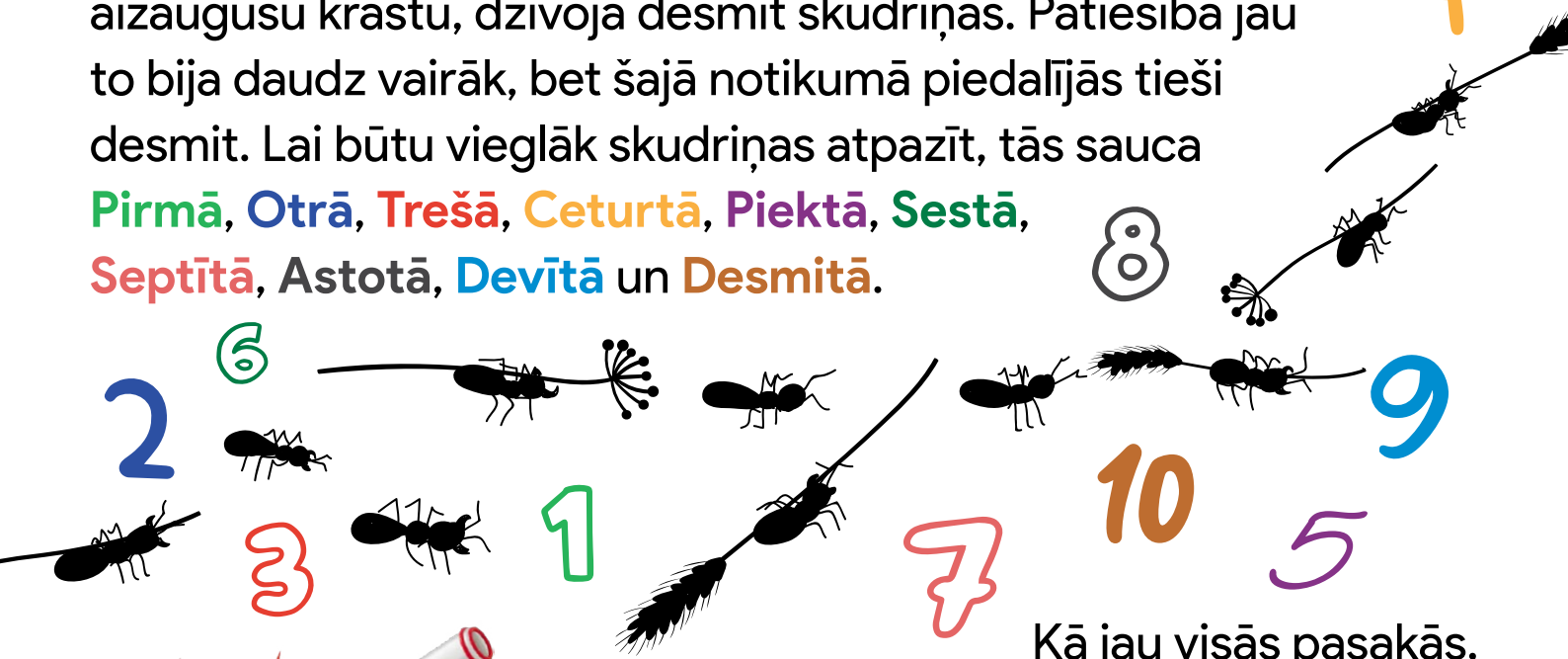

Piesardzība

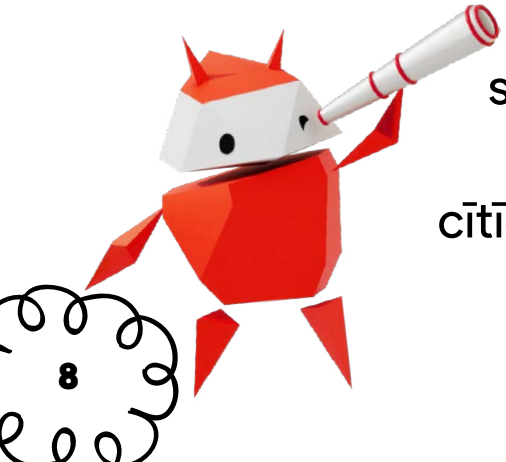
KĀ SKUDRAS PIESARDZĪBU MĀCĪJĀS

KLAUSIES PASAKU ŠEIT

Reiz pie kāda ezera, starp ziedošu pļavu un biezām niedrēm aizaugušu krastu, dzīvoja desmit skudriņas. Patiesībā jau to bija daudz vairāk, bet šajā notikumā piedalījās tieši desmit. Lai būtu vieglāk skudriņas atpazīt, tās sauca **Pirmā**, **Otrā**, **Trešā**, **Ceturtā**, **Piektā**, **Sestā**, **Septītā**, **Astotā**, **Devītā** un **Desmitā**.

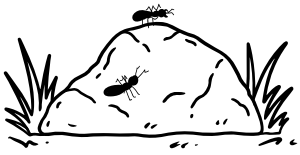

Kā jau visās pasakās, sākumā viss bija labi. Skudriņas katru rītu cēlās līdz ar saules lēktu, vilka mazas smildziņas un cītīgi palīdzēja būvēt . Visbiežāk viņas tā arī sastājās – no **1.** līdz **10.** – un viena aiz otras devās ierastajos darbos.

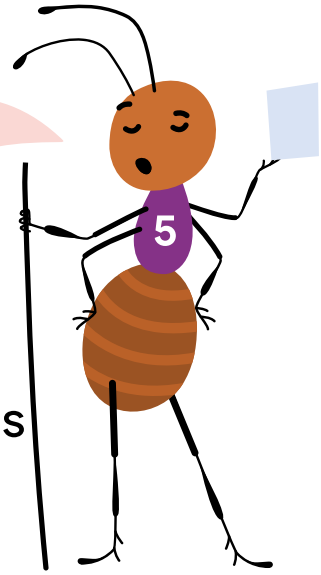

Taču vienā dienā viss mainījās. **Piektā** skudriņa jau agri no rīta lepni paziņoja, ka **Skudru mamma** viņai šodien ir atļāvusi atpūsties, skaidri norādot, ka viņas darbs jāizdara pārējām skudriņām. Pēc paziņojuma **Pirmā** ar **Desmito** izbrīnā saskatījās, bet, tā kā nebija daudz laika apspriesties, ātri sastājās kolonnā un devās pēc smildziņām. Vakarā viņas pārnāca mājās ļoti nogurušas, jo uz maiņām katra bija vilkusi divas smildziņas.

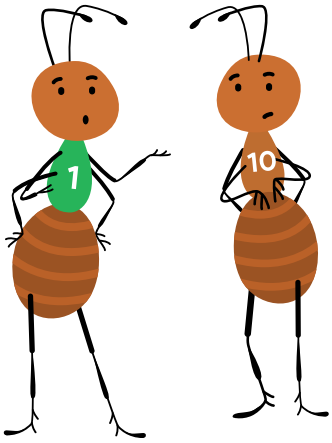
Nākamajā rītā **Piektā** pārliecinoši ziņoja, ka šodien **Skudru mamma** ir noteikusi īpašu dienu – tās skudras, kuru vārdos ir **6** burti un pirmais ir **P**, šodien var nestrādāt.

– Ja neticat, lūk, tas viss ir uzrakstīts, –

Piektā aši novicināja baltu lapiņu ar pāris vārdiem uz tās.

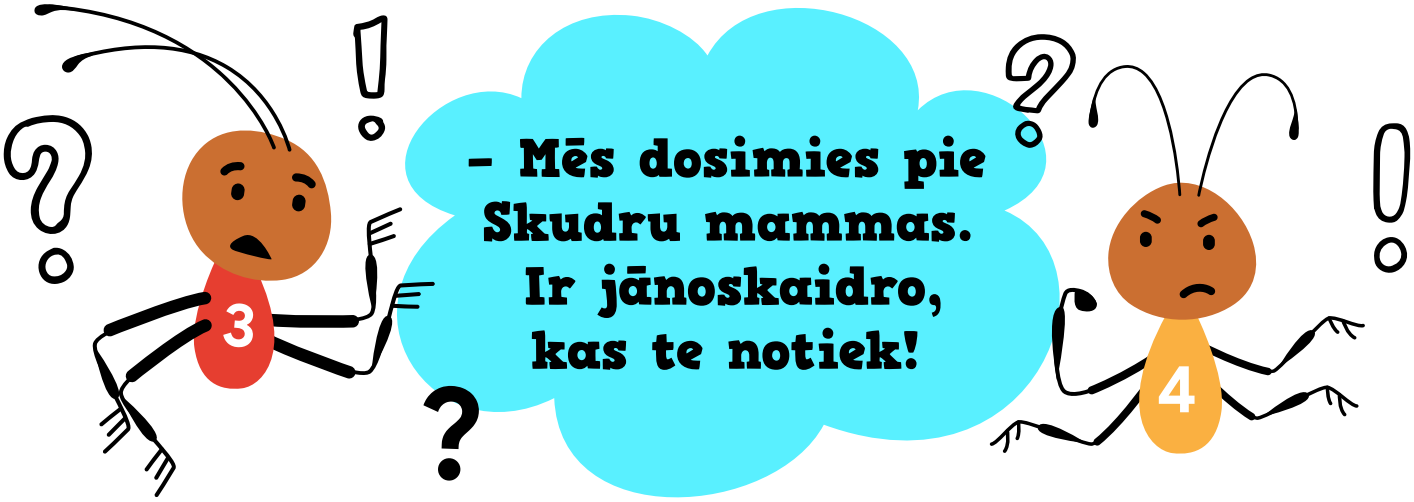

Nevienai nebija laika lasīt, viņas jau tā kavēja pāris minūtes. **Pirmā** gan ātri pārskaitīja burtu skaitu savā vārdā un smagi nopūtās, jo saprata, ka viņai brīvdiena nepienākas. Viņa pie sevis nodomāja, ka **Skudru mamma** gan nerīkojas taisnīgi, bet vairāk nebija laika domāt par to. Tālāk viss bija kā iepriekšējā dienā – **9** čakli devās darbos un vakarā pārnāca nogurušas.

Trešās dienas rīts uzausa saulains. **Piektā** ieradās satikšanās vietā un nostājās kolonnas priekšā. Kad **Pirmā** izbrīnā uz viņu paskatījās, **Piektā** ātri nobēra: – **Skudru mamma** mani iecēla par **Pirmo**, tu tagad būsi **Piektā**.

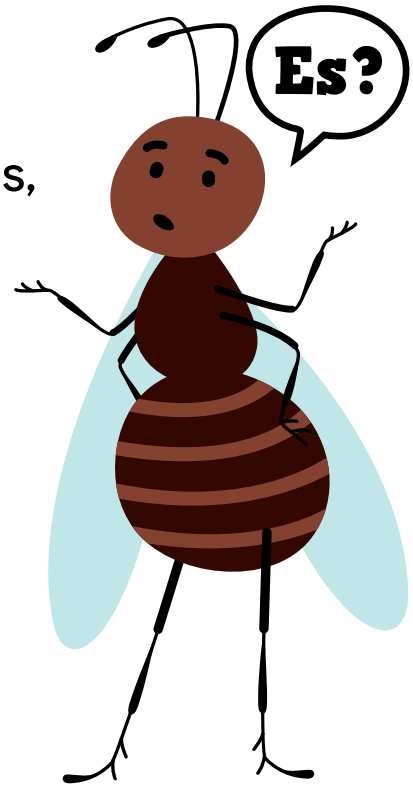
Starp citu, tas ir publicēts arī vietējās ziņās.

Diena izvērtās briesmīga, jo **Piektā**, kas nu izlikās par **Pirmo**, nezināja īstās taciņas un neprata vadīt darbu. bieži uzskrēja viena otrai virsū, sapinās, viņas nosprostoja viena otrai ceļu, dienas vidū visa skudriņu kolonna apmaldījās un stundu meklēja īsto taciņu. Brrr, īsts haoss. Un vakarā bija jāpiedzīvo liels kauns, jo ierasto 60 smildziņu vietā uz bija atnestas tikai 20. Tajā mirklī **Trešā** un **Ceturtā** apņēmīgi noteica:

Piektā, kura nu izlikās par **Pirmo**, kļuva gluži bāla un centās viņas atrunāt, stāstot, ka **Skudru mamma** ir aizņemta un ar tādiem sīkumiem viņu nedrīkst traucēt. Viss taču ir skaidri uzrakstīts gan uz lapiņas, gan vietējās ziņās, lai tik to kārtīgi izlasa.

Taču šoreiz skudriņas neklausījās **Piektajā**. Viņas devās taisnā ceļā pie **Skudru mammas**.

– Mammu, kāpēc tu **Piektajai** devi **2** brīvdienas, bet šodien nomainīji **Pirmo** pret **Piekto**? – jautāja **Trešā**.

Skudru mamma izbrīnīti paskatījās uz viņām.

– Es? Es neko tādu neesmu darījusi!

Skudriņas sastinga.

– Bet **Piektā** mums parādīja tavu ziņu – viena bija rakstīta uz papīra, otra esot publicēta vietējās ziņās, – iesaucās **Ceturtā**.

– Ne vienu, ne otru gan mēs neizlasījām, jo steidzāmies pēc smildziņām, – skaidrības labad piebilda Septītā. Enerģiski mājot, to apliecināja arī Sestā un Astotā.

patiesi pārsteigta noteica **Skudru mamma**. Brīvdienas mums visām ir nākamnedēļ, šonedēļ mēs čakli gatavojamies ❄.

Neko citu es neesmu teikusi, – nojaušot, kas notiek, šajā mirklī **Skudru mamma** stingri paskatījās uz Piekto.

Nu Piektā vairs nespēja izlikties. – Piedodiet, es... es to visu izdomāju, lai jūs apmānītu, – viņa klusi atzinās.

– Pirmajā dienā es tikai gribēju mazliet atpūsties un izdomāju melus. Bet, tā kā jūs pat necentāties pārbaudīt, vai **Skudru mamma** ko tādu ir teikusi, nolēmu turpināt mānīties. Es uzrakstīju dažus vārdus uz lapiņas, ja nu jūs censtos pārbaudīt, bet trešajā dienā ātri izveidoju viltus ziņu lapu. Tur es uzrakstīju, ka **Skudru mamma** paziņo, ka Pirmā vairs nav Pirmā.

Lapa gan ļoti atšķirās no mūsu īstās ziņu lapas, bet es jau zināju, ka, visticamāk, jūs to neatvērsiet un nepētīsiet. Tā arī tas bija.

Skudriņas klusēja.

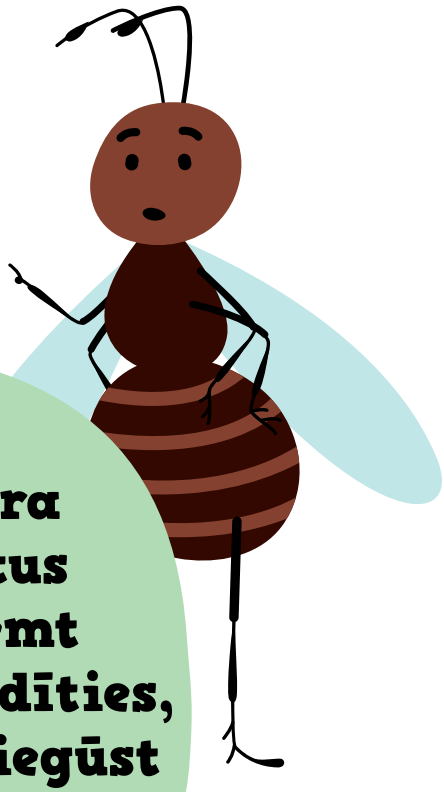
– Sanāk, ka tu mūs mānīji, bet mēs visam ticējām un pat necentāmies tevi pieķert melos... – domīgi noteica Devītā. – Labi vien, ka tu mums neteici, ka **Skudru mamma** liek lidot kosmosā. Iespējams, ka mēs noticētu arī tam.

...mēs visam ticējām un pat necentāmies tevi pieķert melos...

– Piedodiet! – **Piektā** vēlreiz klusi nočukstēja.

Skudru mamma domīgi nogrozīja galvu un mudināja visas desmit skudriņas apsēsties.

– Šī situācija ir laba mācība mums visiem. Katrā pūznī var būt kāda skudriņa, kura izdomā mānīties un izplatīt viltus ziņas. Meli liek skudriņām pieņemt nepareizus lēmumus, strīdēties, baidīties, bet skudriņa, kura to visu stāsta, iegūst kādu labumu. Mūsu Piektā, piemēram, tika pie divām brīvdienām.

Lai šādas situācijas neatkārtotos, vienmēr pārbaudiet, ko jums saka. → – Ja pirmajā dienā jūs uzreiz nāktu pie manis, jūs nebūtu tā nogurušas, **Pirmā** nesāktu domāt, ka esmu netaisnīga, un trešajā dienā jūs nebūtu apmaldījušās.

Vai tiešām ir jāpārbauda pilnīgi viss, ko kāds mums saka? – → izbrīnīta jautāja **Devītā**.

Skudru mamma pacietīgi skaidroja tālāk:

– Ja ziņa šķiet pārsteidzoša, visdrošāk ir pārjautāt tam, kurš to it kā ir teicis.

– Vārdi ir vārdi, piekrītu. Bet, ja internetā ir rakstīts **Skudru mamma** paziņo, tas taču ir uzrakstīts, tam var ticēt, – sprieda **Desmitā**.

– Nē. Internetā informāciju ievieto citas skudriņas. Kāda no tām var būt līdzīga mūsu **Piektajai**. Uzrakstīts arī nenozīmē, ka tā vienmēr ir taisnība. Šī situācija mums māca, ka svarīgi ir nemelot, bet tikpat svarīgi ir pārbaudīt, ko citi saka vai publicē.

Kopš tās dienas skudriņas vienojās – pirms dalīties ar kādu ziņu, pirms tai ticēt vai rīkoties saskaņā ar to, viņas vienmēr apstāsies un pārbaudīs.

Kas to ir teicis?
Vai tā tiešām ir taisnība?

Un, kad kādu dienu skudru ziņās atkal parādījās virsraksts

Skudru pilsētā rīt līs konfekšu lietus,

mūsu mazās skudriņas tikai pasmaidīja.

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

IETEIKUMI PEDAGOGAM

Pirms pasakas klausīšanās

1. Iepazīstiniet bērnus ar pasakas nosaukumu, lūdzot prognozēt, par ko būs pasaka. Var izveidot prognožu sarakstu, apkopojot bērnu atbildes uz šādiem jautājumiem:
   - cik skudras darbosies pasakā?
   - kur notiks darbība?
   - ko nozīmē būt piesardzīgam?
   - kā skudras mācīsies piesardzību?

   Pēc pasakas klausīšanās atbildes tiek salīdzinātas ar dzirdēto tekstu, novērtējot prognožu pareizību.
2. Sarunājiet, kur telpā atrodas pūznis, kur vieta, kurp skudriņas dodas dienā. Klausoties pasaku, bērni ieņem konkrēto notikumu vietu.

Klausīšanās laikā

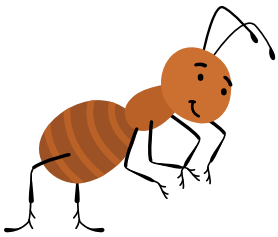
1. Ja bērniem ir grūti noturēt uzmanību, klausieties pasaku, dalot to fragmentos. Pēc katra fragmenta pārrunājiet dzirdēto, zīmējot kopā ar bērniem pasakas galvenās norises. Šo pasaku var zīmēt 3 dienās – kadros. Pirms nākamā fragmenta klausīšanās pajautājiet: "Kas, jūsuprāt, notiks tālāk?"
2. Tā kā pasakā darbojas 10 skudriņas un skudru mamma, klausoties, bērni var atdarināt dzirdēto, iejūtoties konkrētās lomās. Ja grupā ir vairāk bērnu, pārējie var atdarināt smildziņas, ko skudras velk uz pūzni, vai citus tēlus, skaņu avotus. Šī aktivitāte ļauj mācīties arī skaitļa vārdus – pirmā, otrā u.c.

Pēc pasakas noklausīšanās

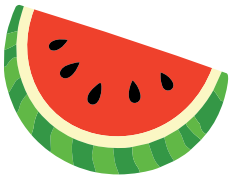
1. Bērni pilda uzdevumus darba lapā.
2. Skolotājs iesāk teikumus, bērni tos pabeidz. Piemēram, Reiz pie kāda ezera dzīvoja...; Tās sauca ...; Skudriņas katru dienu... u. c.
3. Intervija TV ar Piekto, kādu no skudrām, skudru mammu, cenšoties izprast katra rīcību, iemeslus, mērķi. Par intervētāju var kļūt gan skolotājs, gan bērni.
4. Bērni iemācās precīzi atkārtot teikumus **"Kas to ir teicis? Vai tā tiešām ir taisnība?"**. Saruna par konkrēto teikumu nozīmi pasakā un bērnu dzīvē, bērnu pieredzi un līdzīgu situāciju iespējamām sekām.
5. Saruna par pasakā ietverto mācību – izvērtēt informāciju, pirms tai noticam. Lai palīdzētu bērniem izprast šīs mācības nozīmi, tiek izmantotas situācijas no pasakas. Kāpēc skudriņas noticēja Piektajai? Kā situācija mainītos, ja katru rītu citas skudras rīkotos citādi? Kā? Mainām pasakas notikumus (tiek izspēlētas etīdes), reaģējot uz Piektās teikto!
6. Kustību rotaļa "Vai tā ir taisnība?". Skolotājs sauc dažādus dzīvniekus un to darbības, bērni klausās un atdarina nosauktos dzīvniekus un skaņas, ja teiktais ir pareizs. Piemēram, suns rej, gailis dzied, vista kladzina, aita blēj, varde kurkst, govs mauj, kaķis ņaud. Ja skolotājs nosauc nepareizu darbību, piemēram, suns ņaud, bērns sastingst un neatdarina nosaukto.

DARBA LAPA

1. Apvelc vārdus, kas izskan pasakā!

2. Apskati attēlus! Kurš no tiem var būt patiess? Paskaidro!

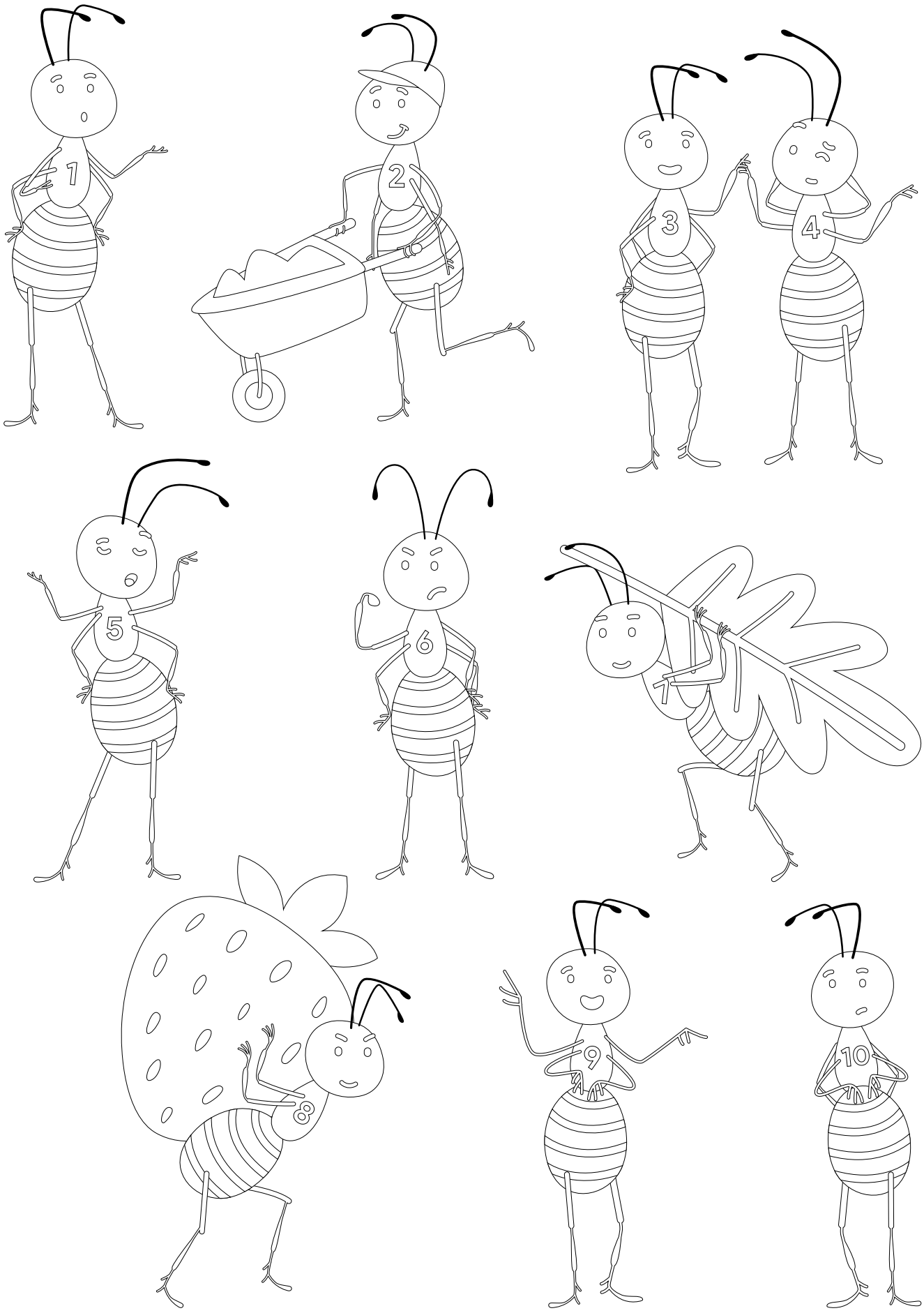

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

DARBA LAPA

3. Izkrāso 10 skudriņas! Apvelc pasakas galveno varoni!

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

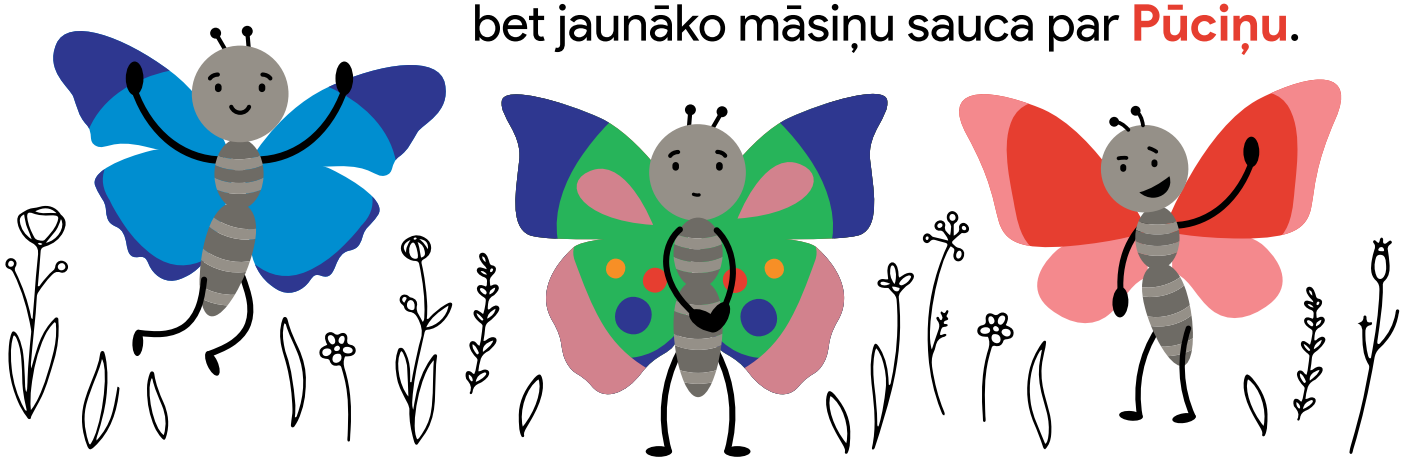
Drošība

KĀ TAURIŅU ĢIMENE DROŠĪBU MĀCĪJĀS

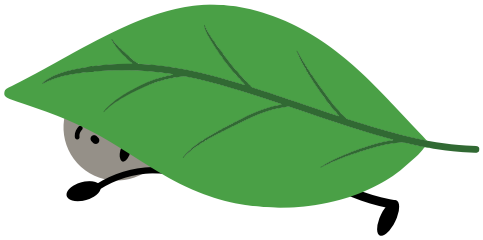
KLAUSIES PASAKU ŠEIT

Reiz dzīvoja kāda taurenīšu ģimene. Tajā bija vecmāmiņa, vectētiņš, mamma, tētis un trīs mazi taurenīši. Pirmā pasaulē bija nākusi **Spārnīte**, otrais bija piedzimis brālītis **Pleķītis**, bet jaunāko māsiņu sauca par **Pūciņu**.

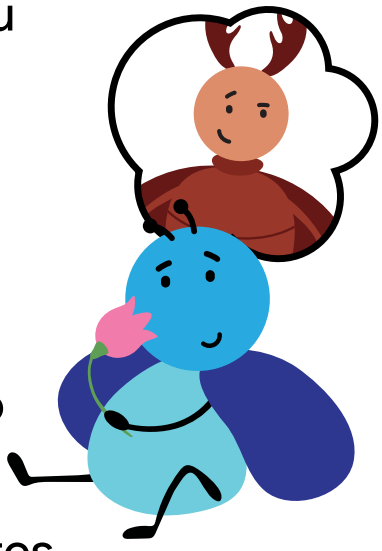
Tā nu viņi visi draudzīgi mitinājās kādas lauku mājas dārzā un ar savu košumu priecēja pārējos dārza iemītniekus. Ikvienam, kurš satika tauriņu ģimeni, likās, ka viss ir vislabākajā kārtībā. Bet tā gluži nebija. Brālītis **Pleķītis** nebija kā visi tauriņi, viņš bija ļoti, ļoti bailīgs. No kā gan viņš baidījās? Gandrīz no visa – no stiprākas vēja pūsmiņas, no lietus, no čaboņas un bišu

dūkšanas. Jā, īpaši no dūkšanas. Neviens nevarēja izskaidrot, kāpēc tā, bet skaidri zināja, ka **Pleķīti** vienu nedrīkst atstāt. Vienreiz tā bija noticis un viņš bija tik ļoti nobijies, ka visu dienu sēdēja zem ābeles lapiņas, sakļāvis spārniņus, un trīcēja. Otrreiz to nedrīkstēja pieļaut, tāpēc kāds no ģimenes vienmēr turējās **Pleķītim** blakus. Visbiežāk ar **Pleķīti** kopā lidoja māsiņa **Pūciņa**, taču dažas reizes nedēļā viņa devās ciemoties pie savām draudzenītēm – māsām Vabolēm.

Tāda bija arī šī ceturtdiena. Draudzenītes satikās pie lielā rabarbera un nolēma, ka šodien cita citai stāstīs savus noslēpumus, jo tieši tā taču dara īsti draugi. Sākumā tas likās jautri, **zaļā Vabolīte** pastāstīja, ka viņai ļoti patīk dziesma par lietutiņu. Viņa to nekad nebija teikusi, jo zina, ka citām vabolītēm lietus nemaz nepatīk. **Zilā Vabolīte** atklāja, ka viņai ļoti patīk kāds Vaboļu puika. Nu pienāca **Pūciņas** kārta atklāt savu noslēpumu. Tā kā **Pūciņai** nekādu noslēpumu nebija, viņa, daudz nedomājot, atklāja brālīša **Pleķīša** noslēpumu, klusi nočukstot: – Pleķītis baidās no visa, bet visvairāk no un bišu dūkšanas.

Tā nu trīs noslēpumi bija izskanējuši, draudzenītes vēl īsu brīdi pačaloja un pēc mirkļa devās mājup.

Tā kā   lidoja uz vienu pusi, tad, lidojot virs jāņogu krūma, viņas sāka apspriest **Pūciņas** stāstīto.

Bzzzzz!

– Kā tas ir – baidīties no visa? Un cik smieklīgi, visvairāk viņš baidās no mūsu dūkšanas, – pie šiem vārdiem **zaļā Vabolīte** speciāli iedūcās daudz skaļāk nekā ierasts.

Tajā mirklī garām lidoja **dzeltenā Vabolīte** un pārsteigta uzsauca: – Ko jūs te trokšņojat?

Vabolītes nolaidās uz jāņogas zara un sāka smieties. Jau pēc mirkļa **dzeltenā Vabole** uzzināja, ka taurenītis **Pleķītis** baidās no viņu dūkšanas. **Dzeltenā Vabole** noklausījās stāstu, izbrīnā iedūcās, atvadījās un aizlidoja.

Bzzzzzzzz!

Arī **zilā** un **zaļā Vabolīte** grasījās doties prom, bet pēkšņi izdzirdēja kādu balsi. Viņas nebija pamanījušas, ka tepat netālu uz dadža lapas bija apsēdies vecais **Kamenes kungs**.

– Vai drīkstu jums ko pajautāt? – viņš mierīgā balsī uzrunāja .

Vabolītes pārstāja smieties un mazliet bailīgi pamāja.

BZZZZ!

– Kāpēc jūs stāstāt citiem to, ko Pūciņa jums uzticēja? – → Kamenes kungs tieši noprasīja.

– Bet tas taču ir tikai joks! – bikli iebilda **zaļā Vabolīte**.

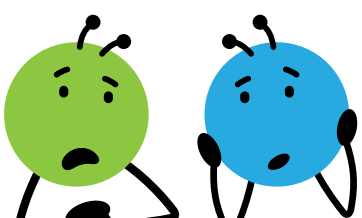
– Mēs taču nevienam neko ļaunu nedarām.

– Varbūt jums tas šķiet smieklīgi, – sacīja **Kamenes kungs**, – bet, vai jūs padomājāt, kā jutīsies **Pleķītis**, kad uzzinās, ka viņa noslēpumu tagad zina visa pļava?

Bzzzzzzzz!

Atcerieties, ka īsti draugi prot glabāt viņiem uzticētos noslēpumus! – → To pateicis, **Kamenes kungs** pagriezās un, neierasti klusi dūcot, devās prom.

Vabolītes palūkojās viena uz otru.

Bzzzzz!

Pirmā ierunājās **zaļā**: – Tagad es jūtos vainīga. Rīt mums jāsatiek Pūciņa un jāatvainojas. Kaut nu **dzeltenā Vabolīte** neizstāstītu Pleķīša noslēpumu vēl kādam.

Taču, pirms viņas paspēja pacelties spārnos, garām lidoja bišu saime un skaļi smējās. Katru vārdu saklausīt nevarēja, bet skaidri dzirdēja: – **Pleķīti**, kur tu esi? Bzzzzzzzz!

Vabolītes sastinga. Tātad nu visa pļava zina par **Pleķīša** bailēm. **Dzeltenā Vabolīte** noslēpumu bija pastāstījusi lapsenei, tā tālāk , tas sienāzim un sienāzis bitēm.

BZZZZ!

Nākamajā dienā, kad **Pleķītis** ar **Pūciņu** lidoja gar ziediem, no visām pusēm sāka skanēt: – Bzzzzzz!

Jūs jau zināt, kā Pleķītis baidās no šīm skaņām. Viņš ātri paslēpās zem lielas ābeles lapas un sakļāva spārniņus.

Pūciņa saprata, kas ir noticis. Viņa nolaidās **Pleķītim** blakus un čukstēja: – **Pleķīti**, piedod man! Es izstāstīju tavu noslēpumu . Es nepadomāju, ka viņas to pastāstīs citiem. Bet tagad es jūtos tik vainīga.

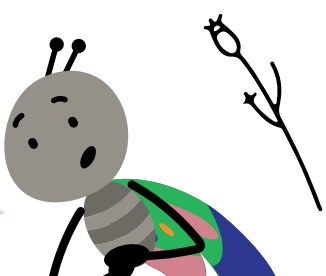
Pleķītis ilgi klusēja un līdz pašam vakaram nelidoja ārā no savas slēptuves. Pēc saules rieta visa taurenīšu ģimene sapulcējās pie **Pleķīša**.

Tauriņu mamma iesāka sarunu:

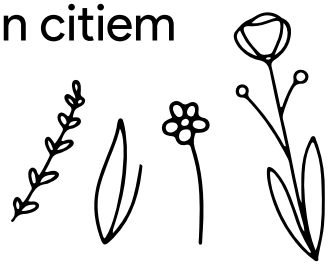
– Pūciņa pieļāva kļūdu. Bet Pleķītis nevar visu laiku slēpties zem ābeles lapas.

– Bet es tiešām nekad vairs nekur nelidošu, – **Pleķītis** klusu noteica.

– Man ir tik ļoti, ļoti bail.
Viss dārzs biedējoši dūc.

– Mēs to zinām. Bet izrunāsim visu pēc kārtas. Pirmkārt, **Pūciņ**, lūdzu, atvainojies, ka izpaudi Pleķīša noslēpumu. Otrkārt, izrunājies ar savām draudzenītēm un pastāsti, ka nedrīkst stāstīt tālāk uzticētos noslēpumus. Un treškārt, nākamreiz kārtīgi apdomā, vai tas, ko pastāsti, kādu nesāpinās. Šoreiz sāpināts ir **Pleķītis**, bet es jau runāju ar bišu ģimenes tēti un citiem dūcējiem – rīt pļavā viss būs kā agrāk un **Pleķītis** droši varēs lidot ārā no savas slēptuves.

Pleķītis pirmo reizi šajā dienā pasmaidīja un ar spārna galiņu maigi pieskārās **Pūciņai**. Viss atkal bija labi.

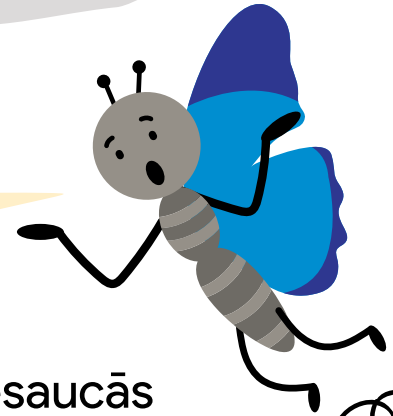
Te viņi izdzirda klusu krekšķēšanu. – Es, protams, atvainojos, ka noklausījos jūsu sarunu, bet vēlos piebilst ko svarīgu, – noslēpumaini noteica Kamenes kungs, kurš, kā ierasts, bija gadījies pavisam netālu.

– Ir reizes, kad noslēpumus nedrīkst glabāt, bet tie noteikti jāizstāsta.

To dzirdot, tauriņu ģimene izbrīnā ieplēta acis.

– Kā tas ir? Vai tik Jūs nerunājat pilnīgas muļķības?! – neticīgi iesaucās vecākā māsa **Spārnīte**.

– Skaidri zinu, ka saku jums patiesību. Padomājiet, kā rīkosieties, ja kāds jums dara pāri, biedē un saka, ka tas ir jūsu mazais noslēpums. Tad taču tas noteikti ir jāpastāsta mammai, tētim, vecmāmiņai, vectētiņam vai citam uzticamam pieaugušajam, vai ne?

Pūciņa apliecinoši pamāja ar galvu un svarīgā balsī paziņoja:

– Šodien es sapratu trīs svarīgas lietas.

Pirmkārt, noslēpumu, ko tev kāds ir uzticējis, nedrīkst stāstīt citiem.

Otrkārt, vienmēr jāpadomā, vai, ko pastāstot, nesāpini citus.

Treškārt, mums ir droši un bīstami noslēpumi. Bīstamie noteikti jāpastāsta pieaugušajiem.

Sakāmo pabeidzot, viņa zīmīgi noplivināja spārniņus un lepni pasmaidīja. Nu viņa ir daudz gudrāka un zina, kā pasargāt drošos noslēpumus un atklāt bīstamos.

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

IETEIKUMI PEDAGOGAM

Pirms pasakas klausīšanās

1. Iepazīstiniet bērnus ar pasakas nosaukumu, lūdzot prognozēt, par ko būs pasaka. Var izveidot prognožu sarakstu, apkopojot bērnu atbildes uz šādiem jautājumiem:
   - kas darbosies pasakā?
   - kur notiks darbība?
   - kādi notikumi notiks pasakā?

   Pēc pasakas klausīšanās atbildes tiek salīdzinātas ar dzirdēto tekstu, novērtējot prognožu pareizību. Vieglāks uzdevums ir prognozēt vārdus, kuri izskanēs pasakā, – katrs bērns nosauc 3 vārdus, kuri varētu izskanēt pasakā. Ja šie vārdi izskan, bērns saņem titulu "Prognožu eksperts / Labākais minētājs" u.c.
2. Izmēģiniet kopīgu dūkšanu, jo tā pasakā tiks pieminēta vairākas reizes. Sarunājiet, ka, dzirdot vārdu "dūkšana", bērni dūc.

Klausīšanās laikā

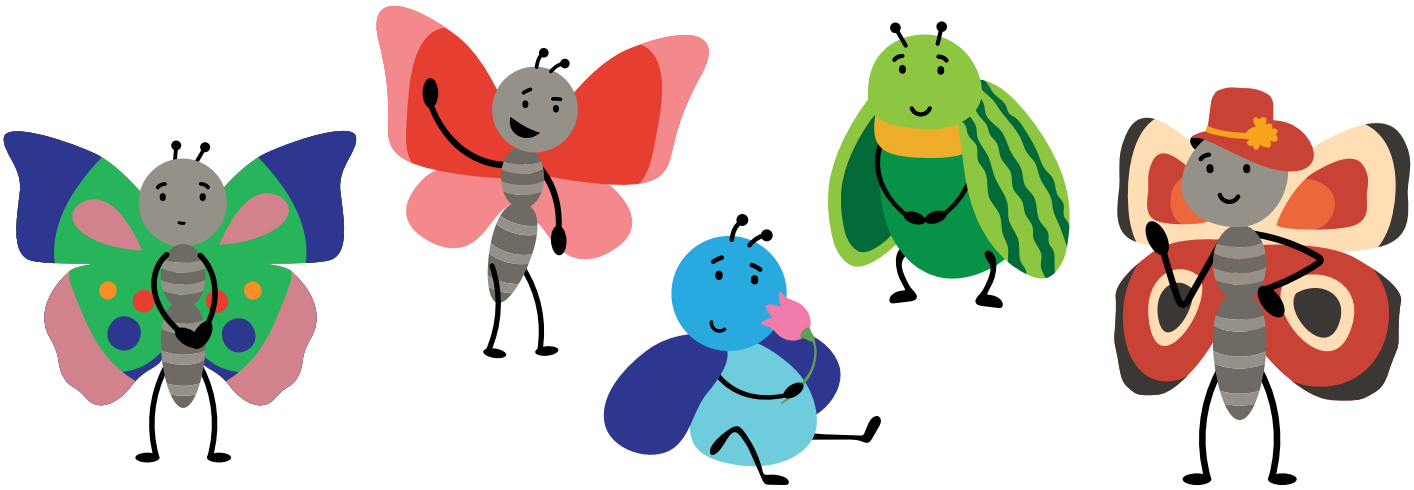
1. Ja bērniem ir grūti noturēt uzmanību, klausieties pasaku, dalot to fragmentos. Pēc katra fragmenta pārrunājiet dzirdēto, zīmējot kopā ar bērniem pasakas galvenās norises. Šajā pasakā notikumus maina dažādi tēli, tāpēc var zīmēt tēlu karti vai veidot tēlu vizītkartes: Kāda ir Pūciņa?; Kādas ir māsas Vabolītes; Kāds ir Kamenes kungs u.c.
2. Telpā tiek iezīmētas vairākas vides, kurās notiek darbība. Bērni klausās pasaku un maina atrašanās vietu: rabarbers, jāņoga, dadzis, ābele. Pārvietošanās notiek, atdarinot kukainīšus, kas tajā brīdī darbojas pasakā.

Pēc pasakas noklausīšanās

1. Bērni pilda uzdevumus darba lapā.
2. Skolotājs min teikumus, bērniem jāizvērtē, vai apgalvojums par pasakā notikušo ir patiess vai aplams. Ja teikums patiess, bērni paceļ īkšķi uz augšu, ja aplams – uz leju.
3. Skolotājs maina vārdos pirmo burtu, lūdzot bērniem saklausīt kļūdu. Piemēram, tauriņš vietā kauriņš, kamene vietā namene u.c.
4. Bērni iemācās precīzi atkārtot teikumus **"Pirmkārt, noslēpumu, ko tev kāds ir uzticējis, nedrīkst stāstīt citiem. Otrkārt, vienmēr jāpadomā, vai, ko pastāstot, nesāpini citus. Treškārt, mums ir droši un bīstami noslēpumi. Bīstamie noteikti jāpastāsta pieaugušajiem."** Saruna par konkrēto teikumu nozīmi pasakā un bērnu dzīvē.
5. Kustību rotaļa "Esi uzmanīgs!". Viens bērns kļūst par spēles vadītāju un nostājas telpas vienā galā ar muguru pret pārējiem. Pārējie bērni nostājas otrā telpas galā ar seju pret vadītāju. Pēc starta komandas bērni tuvojas vadītājam, skaļi atkārtojot teikumu "Es esmu uzmanīgs". Brīdī, kad vadītājs pagriežas pret dalībniekiem, tiem ir jāsastingst un jāapklust. Ja kāds izkustas vai turpina teikumu, viņš kļūst par nākamo spēles vadītāju. Spēles variants – ja kāds izkustas vai turpina teikumu, tas dodas atpakaļ uz starta līniju un sāk ceļu no jauna. Šajā gadījumā vadītājs nemainās.

DARBA LAPA

1. Kurš svarīgs pasakas varonis ir pazudis?
   Uzzīmē to!

2. Pārvelc trīs svarīgus burtus šajā pasakā! Kāpēc tie ir svarīgi?
   Kāpēc tāds skaits?

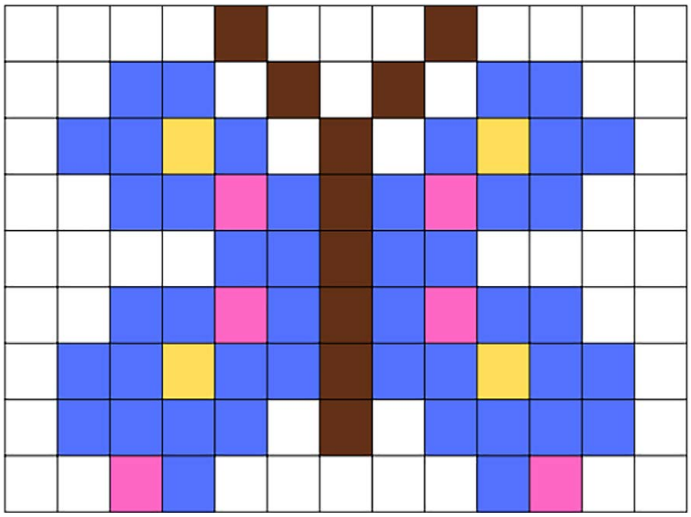
7 burti **2 burti** **1 burts**

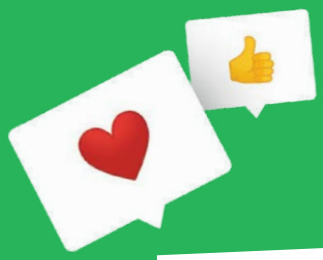
Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

3. Uzzīmē taurenīti Pleķīti!

DARBA LAPA

4. Skaiti rūtiņas un laukumā pa labi izveido tādu pašu tauriņu!

Laipnība

KĀ SMAIDIŅA LAIPNOS VĀRDUS PAZAUDĒJA

KLAUSIES PASAKU ŠEIT

Atmini, par ko būs šī pasaka! Tā ir koši sarkana ar dažiem melniem punktiņiem uz spārniem. Tā ir maza un prot lidot. Pareizi! Šī pasaka būs par kādu ļoti draudzīgu bizbizmārīti, ko visi sauca par **Smaidiņu**. **Smaidiņa** nekad nebija bēdīga un kur nu vēl dusmīga – tāda viņa nekad nebija redzēta. Satiekoties viņa smaidīja un katram pateica ko jauku – sienāzi viņa apbrīnoja, jo tas lec kā īsts čempions, viņa slavēja spāres virtuozo lidošanu, pat spīļastei viņa vienmēr veltīja kādu komplimentu. Nē, **Smaidiņa** nebija lišķīga, viņa bija pieklājīga un patiesi jauka.

Kādā mazliet miglainā rudens rītā viņa pazuda.

Sākumā neviens tam nepievērsa lielu uzmanību.

Briežvabole nodomāja, ka **Smaidiņa** aizlidojusi uz kaimiņu pļavu,

– ka viņa ciemojas pie radiem, bet bija tik aizņemta ar sava atspulga apbrīnošanu dīķa ūdenī, ka vispār nepamanīja mārītes nozušanu.

Ūūū!

Taču pagāja diena, tad vēl viena un vēl, bet **Smaidiņa** neatgriezās.

Smaidiņāāāāā!

Pļavas iemītnieki sāka satraukties. Viņi rūpīgi pārmeklēja pļavu, sauca un ūjināja. Taču **Smaidiņas** nekur nebija.

Kad visi jau bija noguruši un nolēmuši padoties, no kāda biezāka smilgu pudura atskanēja klusa mārītes balss: – Es esmu te.

Ūūūūū!

Visi pagriezās.

Tur starp smilgām sēdēja **Smaidiņa**, taču šoreiz smaids nerotāja viņas sejiņu.

– Kas noticis?

– **Smaidiņa!** – satraukti iesaucās .

Bizbizmārīte brīdi klusēja.

– Es vienkārši... pazaudēju visus labos vārdus. Pamodos un neatradu nevienu labu vārdu, ko teikt citiem. Tāpēc es devos prom.

Pļavas iemītnieki izbrīnīti saskatījās.

– Kā var pazaudēt vārdus? – neticīgi jautāja .

– Nezinu, – nopūtās **Smaidiņa**. – Tajā rītā es satiku un gribēju pateikt, ka viņš lec kā čempions, bet vārdi nenāca. Tad ieraudzīju un gribēju paslavēt viņas lidošanu, bet vārdi nenāca. Pat man nebija ko pateikt.

– Bet tas taču nav nekas briesmīgs! – iesaucās . Mēs tev palīdzēsim atrast labos vārdus!

– Kā? Vai tad tas vispār ir iespējams? – izbrīnījās **Smaidiņa**.

Briežvabole pasmaidīja.

– Piemēram, tu vienmēr man saki, ka man ir skaisti ragi. Bet šodien es tev gribu pateikt:

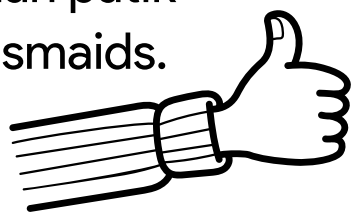
– Tu esi ļoti laba draudzene un proti mani uzklausīt.

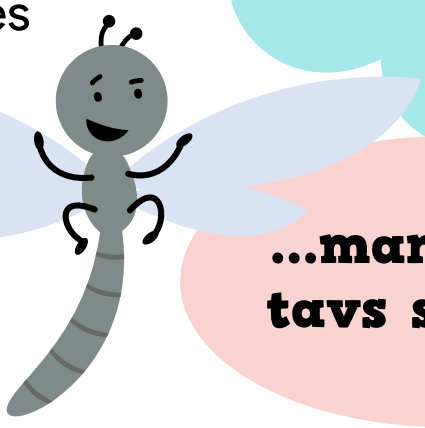
Tuvāk pielēca arī .

– Tu vienmēr saki, ka es lecu kā čempions. Bet es tev nekad neesmu teicis, ka tu esi tā, kuru es vienmēr apbrīnoju, jo tu radi prieku.

Pēc tikšanās ar tevi man vienmēr gribas lekt vēl augstāk.

Spāre sagaidīja savu kārtu un piebilda: – Mārīt, tu vienmēr saki, ka es skaisti lidoju, taču es nekad neesmu tev pateikusi, ka man patīk tavs smaids.

...man patīk tavs smaids.

Smaidiņa klausījās un juta, ka viņas mazā sirsniņa kļūst priecīga.

– Paldies, – viņa klusi sacīja. Es saprotu, ka mani laipnie vārdi pazuda, jo es biju vienīgā, kas līdz šim tos teica. Nu jūs tos uzdāvinājāt arī man.

Kopš tās dienas dzīve rudenīgajā pļavā mainījās. Visapkārt skanēja:

– Labrīt!
Lai skaista diena!
Tev piestāv šis zieds!
Tu burvīgi izskaties!
Lai veicas lidojumā!
Man patīk tavs smaids!

Ja kāds bija bēdīgs, viņu uzklausīja un uzmundrināja. Ja kāds bija sastrīdējies, viņam palīdzēja salabt. Ja kāds jutās vientuļš, viņam apsēdās blakus.

Mūsu draudzene Smaidiņa izdeva **Labo vārdu enciklopēdiju**, kas kļuva par pļavā visvairāk lasīto grāmatu. Pat ☀ virs pļavas mirdzēja spožāk, un ☾ izgaismoja ceļu nakts lidotājiem. Pļavas iemītnieki pierādīja, ka labi vārdi nebeidzas, ja tos saka cits citam, tieši pretēji – tie vairojas un ļauj iemirdzēties priekam un draudzībai. No šā brīža pļavu sauca par Laipno pļavu, un tieši tāda tā arī bija.

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

IETEIKUMI PEDAGOGAM

Pirms pasakas klausīšanās

1. Iepazīstiniet bērnus ar pasakas nosaukumu, lūdzot prognozēt, par ko būs pasaka. Var izveidot prognožu sarakstu, apkopojot bērnu atbildes uz šādiem jautājumiem:
   - kas varētu būt Smaidiņa?
   - kāda varētu būt Smaidiņa?
   - ko Smaidiņa pazaudēs pasakā?
   - kādi ir laipnie vārdi?
   - vai pasakai būs laimīgas beigas?

   Tā kā daļa atbilžu ir pasakas nosaukumā, bērni var izteikt savu vērtējumu minējumu ticamībai: ļoti ticams, maz ticams. Pēc pasakas klausīšanās atbildes tiek salīdzinātas ar dzirdēto tekstu, novērtējot prognožu pareizību.
2. Skolotājs min dažādas frāzes, bērni grupē – kuras no tām ir laipnas, kuras nē. Kā katra frāze liek justies? *Man patīk tavs zīmējums. Tu esi skaisti izkrāsojis. Tu neproti dziedāt. u.c.*

Klausīšanās laikā

1. Ja bērniem ir grūti noturēt uzmanību, klausieties pasaku, dalot to fragmentos. Pēc katra fragmenta pārrunājiet dzirdēto, zīmējot kopā ar bērniem pasakas galvenās norises. Šo pasaku var zīmēt 3 notikumos – kadros. Pirms nākamā fragmenta klausīšanās pajautājiet: "Kas, jūsuprāt, notiks tālāk?"
2. Bērni klausās pasaku un ar mīmiku izrāda Smaidiņas sajūtas. Uzdevuma variācija – katrs bērns pirms klausīšanās saņem dzeltenu un brūnu/melnu lapu, ko paceļ atbilstoši sajūtām, kas rodas, klausoties pasaku. Klausīšanās laikā tiek veidotas pauzes, skaidrojot noskaņojuma maiņu. Noslēgumā visi kopā attēlo Laipno pļavu.

Pēc pasakas noklausīšanās

1. Bērni pilda uzdevumus darba lapā.
2. Skolotājs min teikumus, bērniem jāizvērtē, vai apgalvojums par pasakā notikušo ir patiess vai aplams. Ja teikums patiess, bērni paceļ īkšķi uz augšu, aplams – uz leju.

   Pasaka ir par laipnību.

   Pasaka ir par dažādiem putniem.

   Pasakas galvenā varone ir bizbizmārīte Smaidiņa.

   Bizbizmārīte pret visiem bija nelaipna.

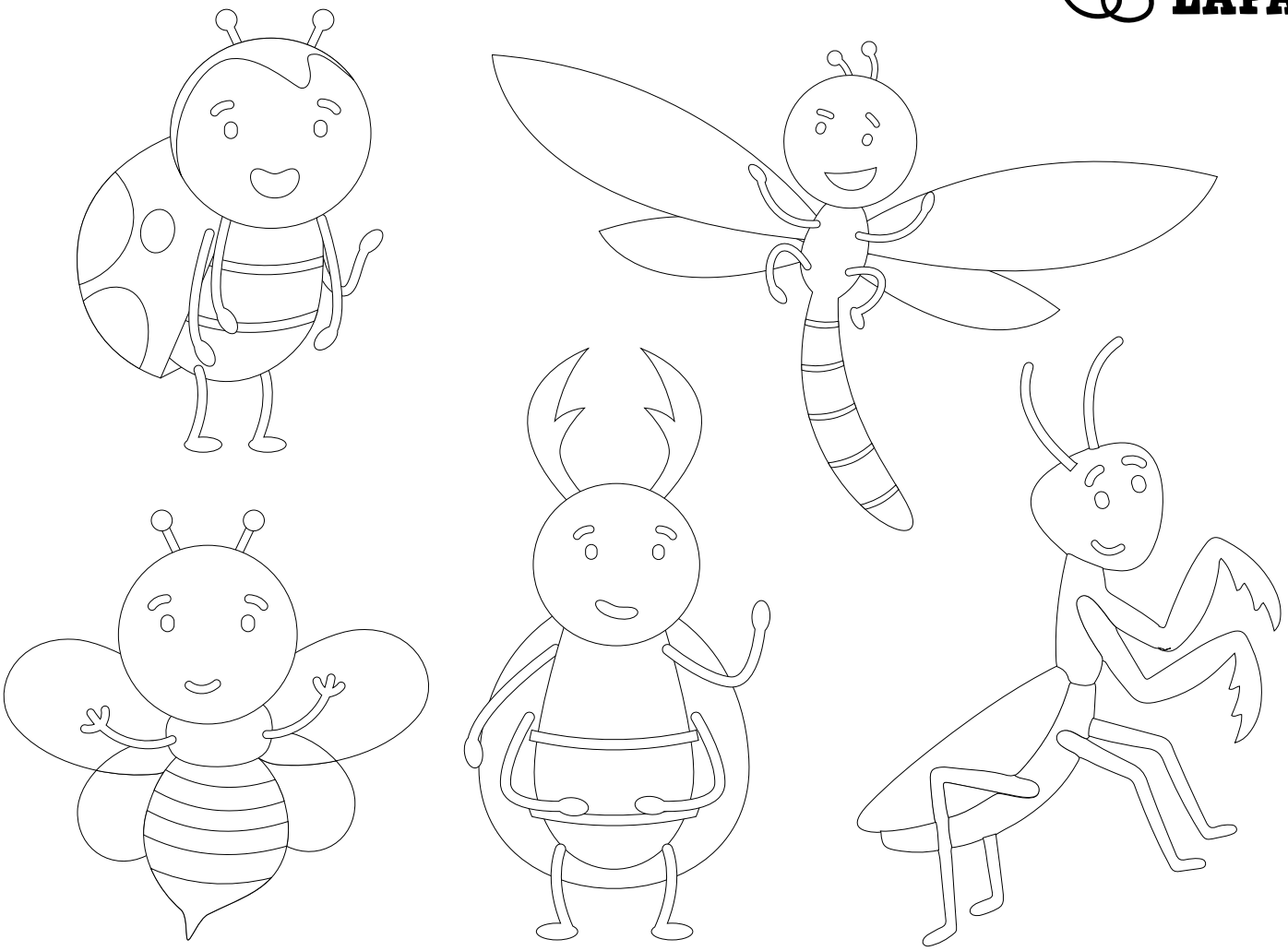
   Bizbizmārīte pazaudēja laipnos vārdus.

   Pļavas iemītnieki devās Smaidiņu meklēt.

   Pasaka beidzās laimīgi.
3. Skolotājs vai kāds no bērniem atdarina pasakas varoņus, pārējie min, kurš varonis tiek atdarināts.
4. Intervija ar bizbizmārīti. Par intervētāju var kļūt gan skolotājs, gan bērni.
5. Bērni iemācās precīzi atkārtot teikumu **"Labrīt! Lai skaista diena!"**. Saruna par laipnības nozīmi mūsu dzīvē.
6. Rotaļa "Klusie telefoni". Bērni sasēžas rindās pa 4–6. Skolotājs iečukst ausī pirmajam bērnam kādu laipnu teikumu, piemēram, Lai tev laba diena! Bērni to čukstot nodod tālāk, kamēr vēstījumu saņem pēdējais bērns. Kura komanda visātrāk un precīzāk nodeva vēstījumu?
7. Spēle "Laipno vārdu stafete". Mūzikai skanot, bērni staigā pa telpu un sasveicinās ar katru satikto (paspiež roku, dod pieci, izdomā savu sasveicināšanās veidu). Kad mūzika apklust, tuvāk stāvošajam bērnam tiek pateikts kompliments. Pirms tam tiek pārrunāti dažādi komplimentu, laipno teikumu piemēri, kas piemēroti bērniem.
8. Spēle "Esi vērīgs!" Bērni sastājas aplī, rūpīgi apskatās cits uz citu. Tad visi aizver acis. Tikmēr skolotājs piesprauž kādam no bērniem nozīmīti, uzliek kādu mazu atribūtu. Kurs pirmais pamanīs pārmaiņas?

DARBA LAPA

1. Izkrāso pasakas varoņus! Viens šeit ir lieks!

2. Savelc un lasi!

DARBA LAPA

3. Izvērtē bērnu rīcību! Izkrāso atbilstošo sejiņu!

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

Drosme

KĀ LOCIŅŠ KĻUVA PAR PAŠU DROSMĪGĀKO DĀRZA IEMĪTNIEKU

KLAUSIES PASAKU ŠEIT

Šī pasaka būs par kādu mazu, bet lokanu tārpiņu, kuru visi sauca par **Lociņu**. **Lociņš** bija ļoti ziņkārīgs. Viņam patika līst zem lielām lapām un pētīt, kas notiek apkārt.

Kādā rītā, uzreiz pēc saules lēkta, Lociņš, kā ierasts, devās dārza ekspedīcijā un pēkšņi pamanīja kaut ko dīvainu. Tās bija pēdas. Tās noteikti nebija ne mazas skudras pēdiņas, ne vaboles atstāti pēdu nospiedumi un pat ne kāda putna pēdas. Tās visas **Lociņš** labi pazina. Šīs bija lielas un dziļas pēdas.

Turklāt tās veda no dārza malas taisni uz vietu, kur parasti spēlējās mazās maijvaboles.

Lociņš sastinga.

– Hm... Kas gan te ir staigājis?

Ziņkārība mudināja viņu sekot pēdām, taču vēderiņš rāvās čokurā un galvā skanēja vārdi: – Esi uzmanīgs!

Pēdas bija tik lielas, ka **Lociņš** tajās varēja ierāpot. **Lociņš** uzmanīgi palūkojās uz pēdām vēlreiz.

– Varbūt tas ir kāds milzīgs kukainis?

Viņš vēl brīdi šaubījās, bet ziņkārība tomēr uzvarēja. **Lociņš** sekoja pēdām tālāk. Tās veda arvien dziļāk dārzā, līdz pēkšņi pazuda aiz liela krūma. **Lociņš** apstājās.

Tieši tajā brīdī no krūma puses atskanēja: **– Šššššš...**

Lociņš bailēs sarāvās. Un tad viņš ieraudzīja kaut ko pavisam negaidītu – aiz krūma uz zemes gulēja milzīgs briežvaboles rags.

– Briežvabole, – **Lociņš** nodomāja un satraukti norija siekalas.

Kāpēc viņa šeit gājusi un ko izdarījusi? **Lociņš** bailēs sāka trīcēt kā apšu . Viņš gribēja ātri paslēpties, taču tieši tajā mirklī sadzirdēja klusu saucienu: **– Palīgā...**

– Palīgā!

Lociņš izbijās vēl vairāk. Viņš paskatījās apkārt, skaidri saprotot, ka viņš ir tikai mazmazītiņš ,
bet tur aiz krūma var atrasties kaut kas liels un bīstams. Viņš jau iztēlojās briesmīgi dusmīgu ,
kas gatavojas uzbrukt mazajam .

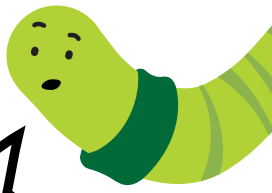
– Varbūt labāk bēgt, – viņš satraukti domāja.

Taču tad vēlreiz atskanēja klusais: **– Palīgā...**

Šššššš...

Lociņš saņēmās un skaļā, dobjā balsī, izliekoties par drosmīgu un varenu tārpu, sauca: – Hei! Kur esi ātrā Skrejvabole, dzēlīgā Spīļaste un gudrā Slieka. Traucieties šurp! Te notiek kas nelāgs! Ar jums runā Lociņš. Viņa balss izskanēja pāri visam dārzam.

Jau pēc neilga brīža atskanēja švīkstoņa, un Skrejvabole bija klāt. Spīlēm klabot, ieradās arī aizelsusies Spīļaste, un pēdējā pulciņam pievienojās gudrā Slieka. Lociņam vārdi bira kā pupas: – Tur... aiz krūma... šššš....palīgā...
Lociņš centās izlikties, ka viņa balss nemaz nedreb.

Visi paskatījās uz krūmu.

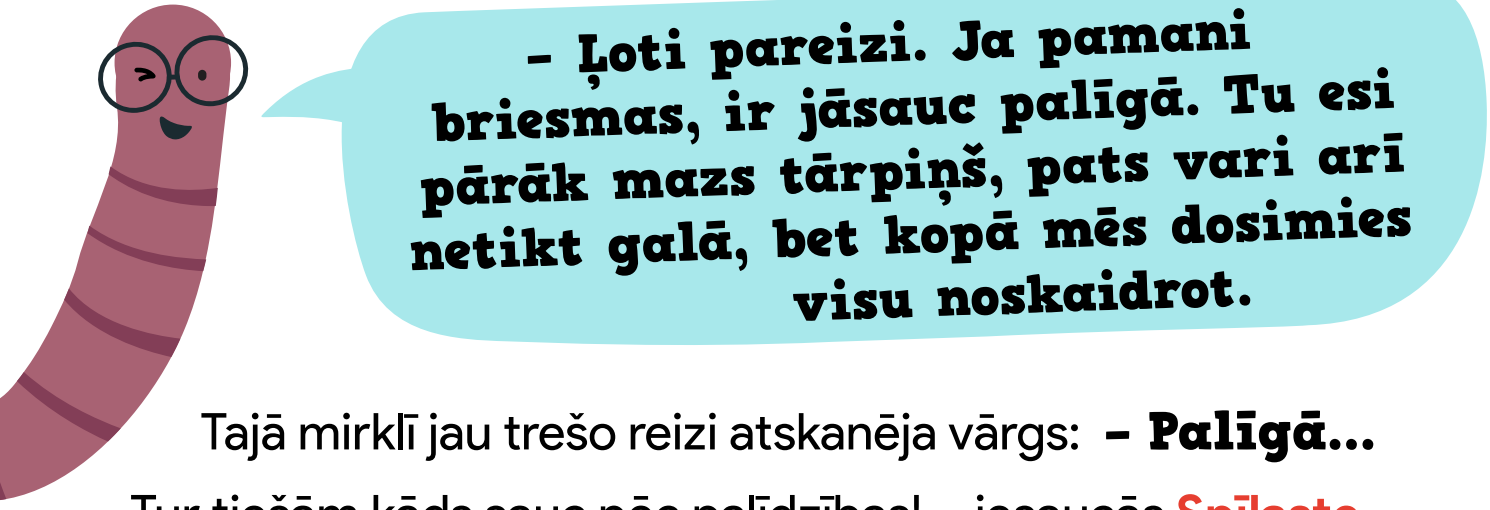
– Vai tu līdi skatīties? – jautāja Skrejvabole.

Lociņš ātri pakratīja galvu.

– Nē! Es nezināju, kas tur ir. Tāpēc saucu jūs palīgā. Kopā drošāk!

Gudrā Slieka apstiprinoši pamāja:

Tajā mirklī jau trešo reizi atskanēja vārgs: **– Palīgā...**

– Tur tiešām kāds sauc pēc palīdzības! – iesaucās Spīļaste.

Viņi sastājās viens aiz otra, Lociņam liekot stāties beigās, un tuvojās krūmam. Skrejvabole gāja pirmā un lieca pieneņu lapas, kas traucēja saskatīt palīgā saucēju. Kopā viņi nogāja četrus metrus. Lociņam likās, ka pagājusi vesela mūžība, līdz viņi nonāca pie kurmja izraktas alas, no kuras nāca palīgā saucieni. Saucēja bija mazākā no maijvabolēm Kripatiņa, kas spēlējusies alas tuvumā un pavisam nejauši tajā iekritusi.

Glābēji palīdzēja **Kripatiņai** tikt laukā un piekodināja nākamreiz būt uzmanīgākai. Tieši tajā mirklī ar kārtīgu zumēšanu un vēju ieradās 4 . Izrādās, ka viena no tām staigājusi pa dārza taciņu un pēkšķi izdzirdējusi palīgā saucienus, nobijusies, steigusies prom un nejauši nolauzusi vienu ragu. Pēc brīža bailes pārgājušas, un viņa kopā ar māsām lidojusi šurp. Bet pa šo laiku viss jau atrisinājies.

– Paldies! – **Kripatiņa**, lidojot prom, sauca **Lociņam** un visiem palicējiem.

Lociņš pasmaidīja un māja ardievas. Mājupceļā **Lociņš** atzinās draugiem: – Es sākumā ļoti baidījos.

– To mēs pamanījām, – iesmējās **Skrejvabole**.

Lociņš nedaudz nosarka.

– Bet es tomēr saucu palīgā, nevis metos bēgt.

Gudrā **Slieka** pieliecās tuvāk: – Un tieši tas ir svarīgākais.

Drosme nenozīmē, ka tev nav bail. Drosme nozīmē, ka tu sauc palīgā.

Kopš tās dienas **Lociņš** zināja, ka drosme nav skaļa balss, stipri muskuļi vai milzīgs augums, jo dažreiz pietiek ar vienu mazu , kurš pamana briesmas un rīkojas drosmīgi. Un, ja kādreiz dārzā atskanēja Lociņa skaļais sauciens **Hei! Te kaut kas nav kārtībā**, visi zināja, ka mazais atkal ir pamanījis ko svarīgu, un braši devās palīgā.

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

IETEIKUMI PEDAGOGAM

Pirms pasakas klausīšanās

1. Iepazīstiniet bērnus ar pasakas nosaukumu, lūdzot prognozēt, par ko būs pasaka. Var izveidot prognožu sarakstu, apkopojot bērnu atbildes uz šādiem jautājumiem:
   - kas varētu būt Lociņš?
   - kur dzīvo Lociņš?
   - par kādu rakstura īpašību būs pasaka?

   Tā kā daļa atbilžu ir pasakas nosaukumā, bērni var izteikt savu vērtējumu minējumu ticamībai: ļoti ticams, maz ticams. Pēc pasakas klausīšanās atbildes tiek salīdzinātas ar dzirdēto tekstu, novērtējot prognožu pareizību.
2. Tiek pārrunāts, kas ir drosme, minot profesijas, kur tā visvairāk vajadzīga, un situācijas bērnu dzīvē, kurās izpaužas bērnu drosme. Tāpat tiek izrunāts, kas ir bailes, kad tās pārņem, kā tās pārvarēt.

Klausīšanās laikā

1. Ja bērniem ir grūti noturēt uzmanību, klausieties pasaku, dalot to fragmentos. Pēc katra fragmenta pārrunājiet dzirdēto, zīmējot kopā ar bērniem pasakas galvenās norises. Pirms nākamā fragmenta klausīšanās, pajautājiet: "Kas, jūsuprāt, notiks tālāk?"
2. Bērni klausās pasaku un atdarina Lociņa sajūtas – ziņkāri, bailes, drosmi. Pasakā ir frāzes "vēderiņš rāvās čokurā", "sāka trīcēt kā apšu lapa" – un bērni tās atdarina ar kustībām.

Pēc pasakas noklausīšanās

1. Bērni pilda uzdevumus darba lapā.
2. Skolotājs min teikumus, bērniem jāatceras, vai šādi teikumi pasakā bija.

   Kas gan te ir staigājis?

   Kur pazuda mana kūka?

   Varbūt tas ir kāds milzīgs kukainis?

   Lociņš bailēs sarāvās.

   Ugunsdzēsēji palīdzēja Kripatiņai tikt laukā.

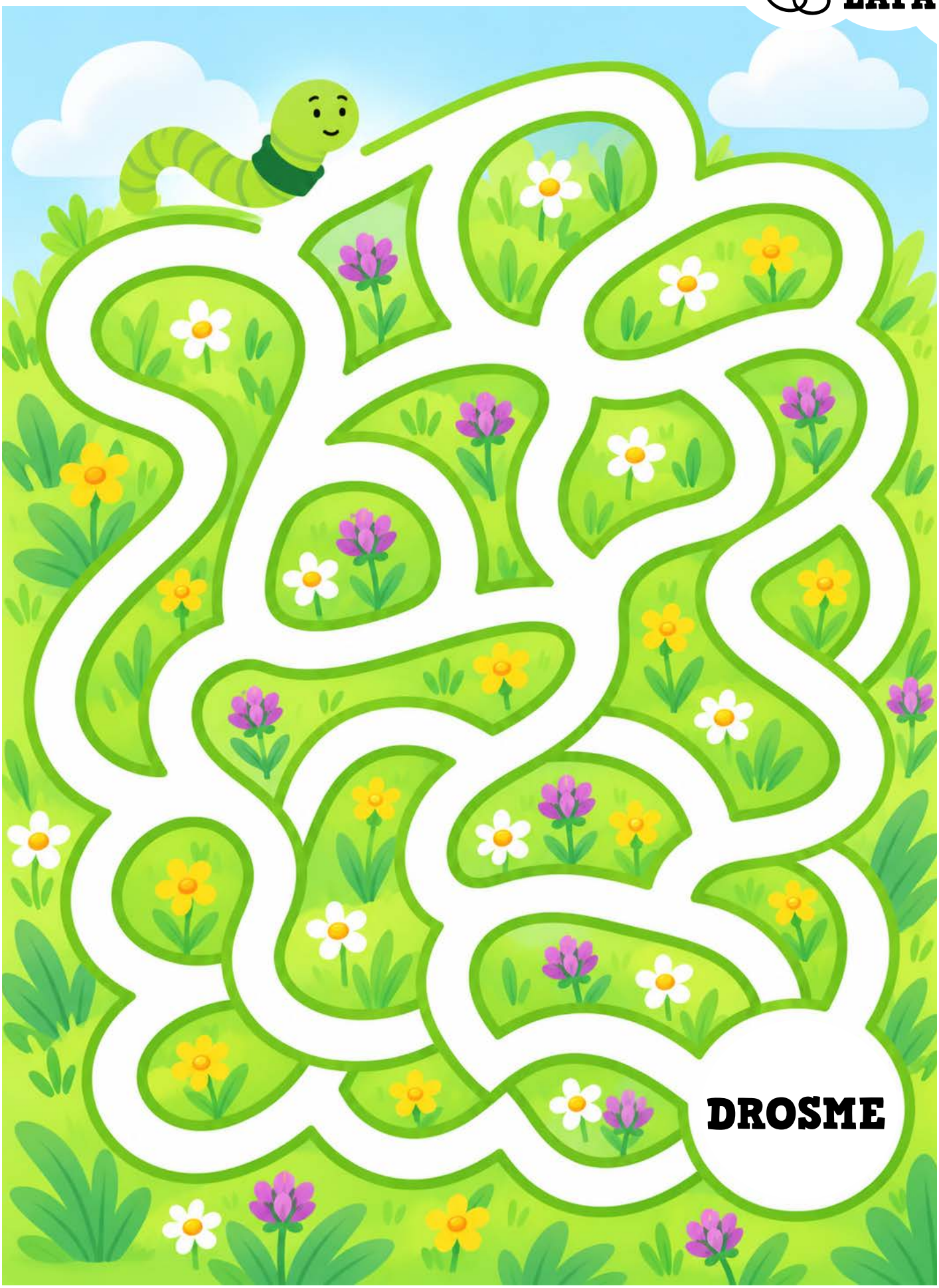
   Lociņš izbijās vēl vairāk.

   Tur tiešām kāds sauc pēc palīdzības.
3. Intervija ar tārpiņu. Par intervētāju var kļūt gan skolotājs, gan bērni.
4. Emociju atdarināšana un minēšana. Skolotājs vai bērni ar kustībām, mīmiku atdarina dažādas emocijas, pārējie tās min: prieks, bailes, ziņkārība, vienaldzība, dusmas u.c.
5. Bērni iemācās precīzi atkārtot teikumus **"Drosme nenozīmē, ka tev nav bail. Drosme nozīmē, ka tu sauc palīgā."** Saruna par to, kāpēc drosme nozīmē saukt palīgā uzticamu pieaugušo, kad zvanīt 112.
6. Kustību rotaļa "Drosmīgie glābēji". Telpas vienā galā novieto vairākas mīkstās rotaļlietas (tie ir glābjamie dzīvnieki). Pa ceļam izveido vienkāršu šķēršļu joslu no auklām vai riņķiem. Rotaļas vadītājs saka: "Mums jādodas glābt nelaimē nonākušus dzīvniekus. Ceļš būs grūts, bet mēs esam drosmīgi!"

   Šķēršļu josla jāšķērso atbilstoši vadītāja norādēm – uz pirkstgaliem, ceļot kājas ļoti augstu, lecot uz vienas kājas, lecot uz abām kājām u.c. Dzīvniekus var glābt tikai pa vienam, tāpēc ceļā jādodas vairākas reizes.

DARBA LAPA

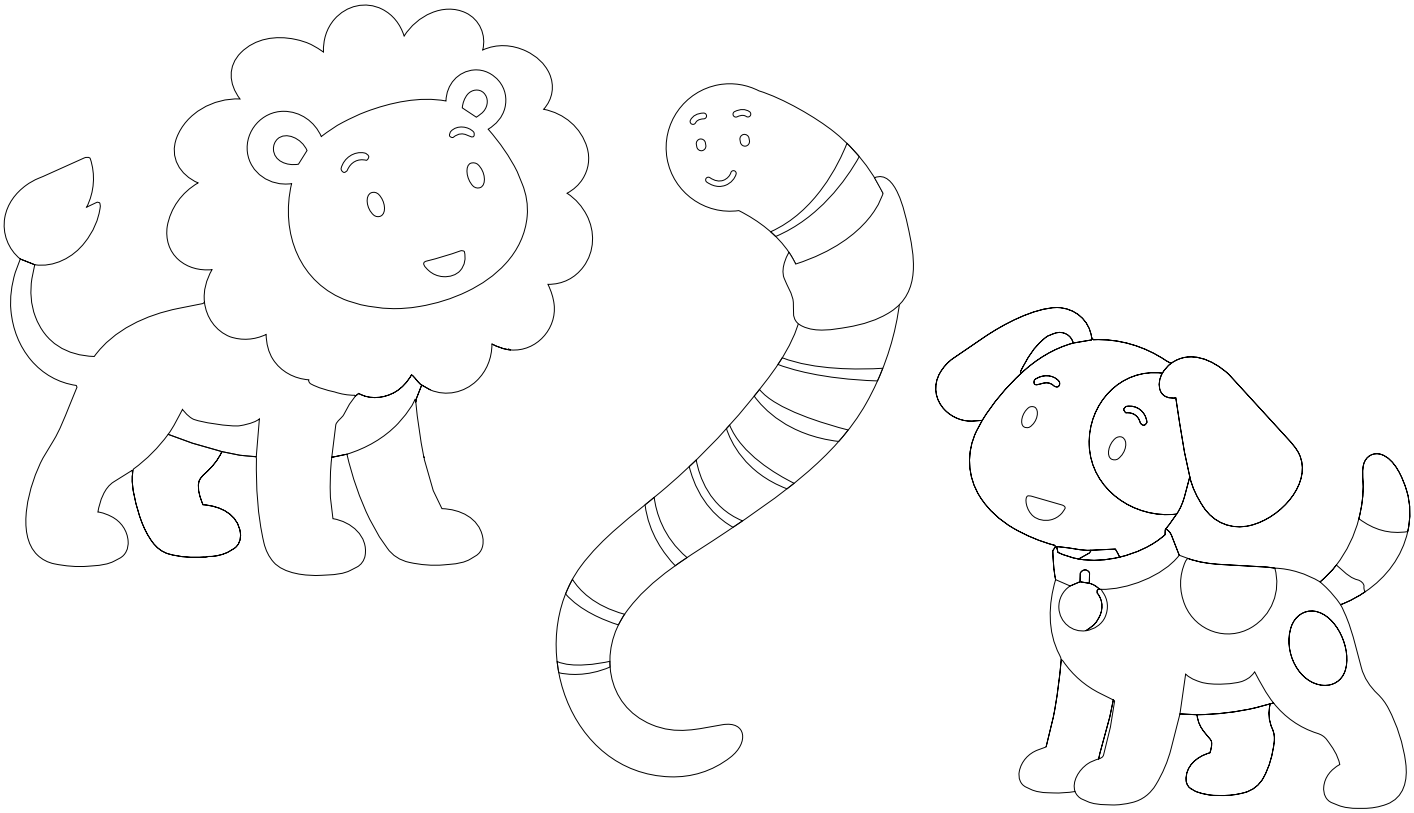
1. Palīdzi tārpiņam iziet dārza labirintu!

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.

DARBA LAPA

2. Kurš no šiem dzīvniekiem, tavuprāt, ir pats drosmīgākais? Kāpēc? Izkrāso!

3. Atdali katru vārdu DROSME!

DROSMEDROSMEDROSMEDROSMEDROSMEDROSMEDROSMEDROSMEDROSMEDROSME

Materiālā izmantotas ilustrācijas no magnific.com un ar MI palīdzību veidotās.